GRIJILE SELECȚIONERILOR ȘI ANTRENORILOR DE „NAȚIONALE"

Apele nu prea s-au limpezit în tabăra celor care au mandatul să se ocupe de selecționarea și pregătirea selecționatelor naționale. Dimpotrivă. Apropierea sfîrșitului anului aduce agitație în rîndul multora dintre ei, așa cum de altfel era și de presupus, avînd în vedere bilanțul anual al unora dintre echipele naționale.

„DOC" A ACCEPTAT

E drept că nu pretutindeni în Europa stau la fel lucrurile. Iată-l pe acest teribil **Tommy Docherty**, care a făcut să curgă multă cerneală în presa britanică și care a acceptat să preia doar provizoriu cîrma echipei Scoției din mîinile lui **Brown**, pentru numai două partide : cu Portugalia și Belgia din preliminariile campionatului Europei.

Unul din cei mai tineri antrenori naționali : TERRY NEILL, jucător-antrenor al reprezentativei Irlandei de Nord, înlocuitorul lui BILLY BINGHAM, angajat de federația greacă. Neill nu și-a început încă din plin activitatea, așa că este liniștit...

Docherty a cîștigat ambele meciuri, salvînd prestigiul mult șifonat al fotbalului scoțian. Dar cîți nervi nu și-a făcut „Doc" ! Ba, la un moment dat, în cursul meciului cu Belgia, a țîșnit de pe banca sa și a trimis cu capul în tribune mingea care ieșea afară din teren, asta pentru a mai trage din timp !...

Dar. **Docherty** a reușit să facă o echipă nouă, bazată pe tineri („Am avut întotdeauna încredere în tineri"), care-i dau speranțe pentru campionatul mondial 1974. „Țelul meu este acest campionat" — a declarat Docherty. Și această declarație scurtă spune că el a acceptat contractul pe patru ani cu federația scoțiană.

CU INIMA STRÎNSĂ

O adevărată dramă a trăit selecționerul belgian R. **Goethals** la **Lisabona**, în meciul **Portugalia—Belgia**, care avea să decidă soarta echipei sale și chiar a sa proprie. Pentru că înainte de C.M. din Mexic și apoi după turneul final, rîndurile celor care l-au criticat și a dușmanilor săi s-au îngroșat. **Goethals** a avut „armele" sale pentru a-i combate : entuziasm debordant, pasiune pentru fotbal, dragoste pentru selecție, luciditate și muncă îndîrjită. Dar, totuși, ratarea calificării însemna un „atu" în mîna celor ce-l dușmăneau sau îl criticau. De aceea, a urmărit meciul de la Lisabona cu inima cît un purice, pentru ca la încheierea jocului cu un rezultat salvator de egalitate (Belgia s-a calificat cu el), **Goethals** să fie sigur că a învins nu numai pe portughezi, ci și pe... belgieni. În orice caz, prin această calificare a reușit să dărîme toate barierele pe care le ridicaseră în fața lui cluburile și adversarii săi. Acum este sigur că va putea dispune de condiții mai bune de lucru.

CEI CARE SE CLATINĂ...

În schimb, au început să devină nesiguri de pozițiile lor responsabilii reprezentativei portugheze, selecționerul **Gomes da Silva** și antrenorul **Jose Pedroto**. Eșecul din preliminariile campionatului european a provocat critici, unele violente, la adresa lor, în mod special pentru sentimentalismul lor în alcătuirea echipei naționale pentru meciul cu Belgia : au selecționat mulți jucători din cei care au participat cu succes la turneul final C.M. din Anglia. Nici jucătorii nu sînt scutiți de critici. Eusebio și Torres sînt primii. Dar în principal mînia celor decepționați se îndreaptă spre cei doi responsabili. Și nu se știe dacă pînă la urmă, federația nu va proceda la o... remaniere a colectivului de tehnicieni. Asta este soarta lor.

ANTRENOR PLEBISCITAT !

Este cazul lui **Louis Maurer**, antrenorul echipei Elveției. După cele două întîlniri cu Anglia, din preliminariile campionatului Europei (2—3 și 1—1) presa de specialitate și în primul rînd cea romandă, considerînd că antrenorul a fost nevoit să lucreze în condiții dificile, s-a adresat cititorilor cerîndu-le să-și spună părerea dacă **L. Maurer** trebuie sau nu să-și continue activitatea cu echipa națională. Zeci de mii de cititori au răspuns afirmativ.

În schimb, comitetul federației a publicat un comunicat în care relevă că există divergențe între antrenor și federație, dar în probleme minore și că vîlva făcută prin presă în această privință este inoportună. În schimb, președintele federației a făcut cîteva declarații din care rezultă că divergențele vizează chestiuni nu tocmai minore și că există chiar unele confliote între antrenor și **Karl Rappan**, șeful comisiei tehnice a federației, de care depinde **L. Maurer**. Ceea ce a făcut pe mulți să presupună că totuși antrenorul federal s-ar putea să-și părăsească postul tocmai în momentul în care opinia publică dorește ca el să continue să se ocupe de echipa națională pînă în 1974 !

...Dar, capitolul acesta — drama antrenorilor federali — nu poate fi încă considerat încheiat. Să mai așteptăm evenimente.

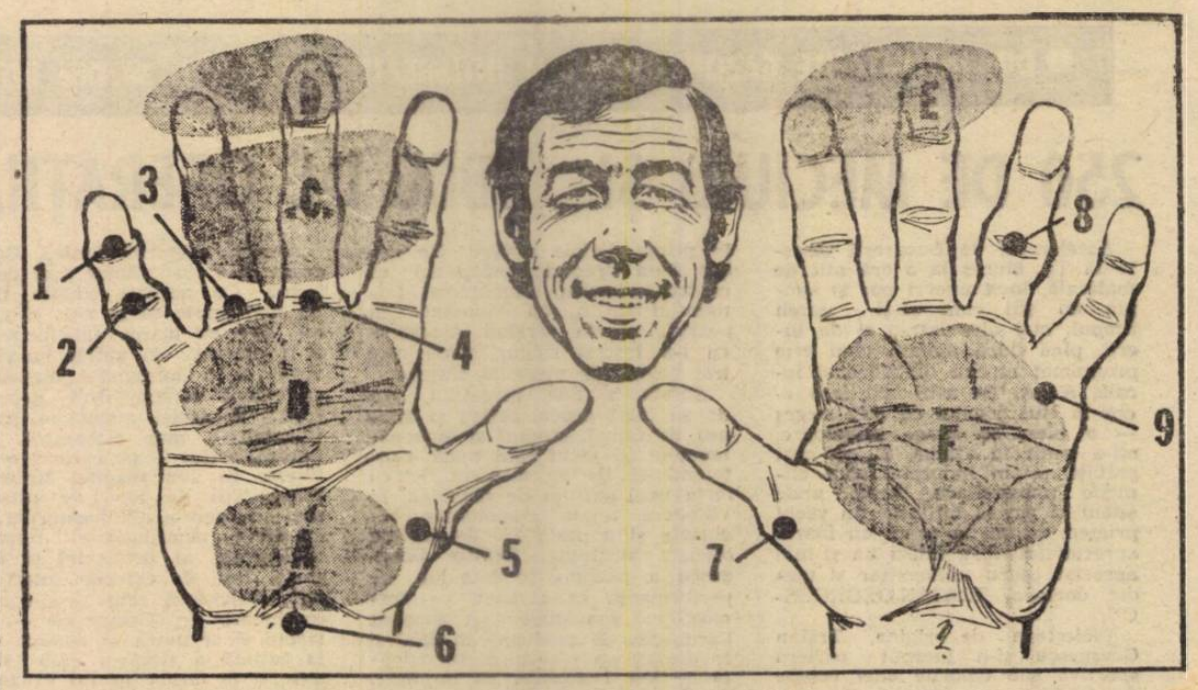

MÎINILE LUI GORDON BANKS

Ziaristul **Hunter Davies** de la „**Sunday Times**", însoțit de desenatorul **Paul Trevillon** au avut ideea de a-i face împreună o „topografie" a mîinilor celui mai bun portar al lumii.

Și Hunter Davies începe astfel : „Își ținea, în vestiarele echipei sale, **Stoke City**, mîinile pe masă. S-a scuzat spunînd că nu sînt prea frumoase. Cu toate astea, ele sînt netede, albe, bine îngrijite. Nu sînt mai mari decît în mod obișnuit ; s-ar putea spune — mîinile unui funcționar. Dar privindu-le mai de aproape se vede că fiecare deget este deformat. Trei dintre ele, chiar grav. La mîna stîngă, îi lipsește articulația unui deget !

Suferă deseori de artrită.

Suferințe, plictiseli, a avut încă de pe vremea cînd juca la Leicester : fractura încheieturii mîinii (notată cu nr. 6 în clișeul nostru), ultima fiind luxația degetului mare (nr. 5), vara trecută în Africa, cu prilejul unui șoc cu un adversar, căruia i-a plonjat la picioare. Degetul mic de la mîna dreaptă i-a fost fracturat la încălzire, înaintea unui joc contra lui Newcastle, acum trei ani (nr. 1). Cu toate acestea, **Banks** a jucat întreg meciul Același deget i-a fost din nou fracturat (nr. 2) într-un meci de ligă, obligîndu-l la șase săptămîni de pauză. Inelarul de la dreapta (nr. 3) i-a fost luxat. O altă luxație (nr. 4) a survenit pentru că nu a judecat bine traiectoria unui balon înalt, care i-a dat mîna peste cap. I-a fost luxat și degetul mare de la mîna stîngă (nr. 7), firește, tot după o „întîlnire" cu un atacant advers. Tot la mîna stîngă i-a fost fracturat (nr. 8) inelarul Dar ceea ce este mai... misterios, este lipsa unei articulații (nr. 9 în desenul alăturat) la degetul mic de la mîna stîngă : n-a remarcat această lipsă decît acum trei ani ! Care să fie cauza ? «Probabil urmarea unei coliziuni sau a unei lovituri. În orice caz nu-mi amintesc momentul „dispariției" acestei articulații. Cu toate aceste răni „cucerite" de-a lungul anilor pe gazon, pot să joc perfect mai departe».

Dacă **Banks** nu-și amintește de motivul lipsei articulației, și de alte lovituri pe care le-a mai primit de-a lungul anilor, în schimb știe perfect cele mai spectaculoase devieri ale balonului de la drumul său spre gol. În fruntea acestora vine acea reușită din Mexic : un „cap" al lui Pele, care se ducea spre fundul plasei ; Pele a văzut gol dar, în ultima clipă, cu mîna sa dreaptă, **Banks** a 'ovit mingea care a trecut pe deasupra barei (partea hașurată notată cu A de la mîna dreaptă arată locul cu care a lovit, atunci, mingea). A doua mare reușită a lui s-a petrecut într-un meci cu Manchester United, la un șut al lui **George Best**. Faptul că a ieșit înaintea lui (Best scăpase singur) i-a permis lui **Banks** să devieze șutul acestuia (B). Își amintește și de lovitura de pedeapsă executată de **Lee**, într-un meci din campionatul Angliei, pe care a deturnat-o tot cu mîna dreaptă (C). În sfîrșit, cu vîrful degetelor (D) a deviat un șut cu capul al lui **Wynn Davies**.

Trebuie remarcat că cele mai multe lovituri ca și cele mai multe reușite din cariera sa, le-a avut cu mîna dreaptă. **Banks** scrie cu dreapta, dar știe să folosească și mîna stîngă : taie pîinea cu stînga, ține furculița în mîna stîngă. Dintre reușitele sale cu mîna stîngă, să notăm „capul" lui **Martin Peters**, într-un meci disputat anul trecut cu Tottenham Hotspur, deviat cu vîrful degetelor (E). În sfîrșit, stoparea unei ghiulele expediată de **Bobby Charlton**, pe terenul lui Stoke, în 1969 (F)

De altfel, el nu ține să fie neapărat portar : «Știți că atunci cînd ești copil, joci toate posturile : fiecare pe rînd trece și în poartă. Eu mă descurcam destul de bine în acest dreptunghi, îmi plăcea, am continuat». Îl înțelege foarte bine pe fiul său, **Robert**, care, la 12 ani, după ce a debutat ca portar, a devenit extremă stîngă ; «Un atacant este mai aplaudat. O reușită a unui portar nu va fi niciodată tot atît de aplaudată ca un gol frumos».

A fi ultimul meterez al unei apărări, cel ale cărui greșeli nu mai pot fi salvate de nimeni, pune — indiscutabil — probleme psihologice. **Banks**, care are 32 de ani, le resimte mereu mai ales după acești ultimi ani în care a fost în fruntea goalkeeper-ilor lumii : «La antrenamente, în jocuri de 5 la 5, nu joc niciodată portar. Sînt suprasaturat de acest post».

FOTBALUL DE ASTĂZI VĂZUT DE UN MARE JUCĂTOR DE IERI

Nandor Hidegkuti *a fost unul dintre cei mai mari jucători pe care i-a dat fotbalul maghiar. La 49 ani,* **Hidegkuti**, *deși antrenor, continuă să mai joace dar, bineînțeles, în meciuri rezervate „fostelor glorii". O asemenea ocazie a avut-o nu de mult, cînd selecționata maghiară a întîlnit pe cea similară a Franței. Cu ocazia prezenței sale la Paris a fost rugat să comenteze fotbalul de ieri și cel de azi, fotbaliștii de azi și cei din generația lui. Iată cîteva spicuiri din această interesantă analiză :*

— Ca jucător ați fost, ca antrenor sînteți un adept al jocului eminamente ofensiv și un adversar declarat al tacticilor superdefensive. Cum se face că, pe vremea cînd ați funcționat ca antrenor în Italia, la Fiorentina și Mantova, jucătorii evoluau după o concepție strict defensivă. Nu vă contraziceți ?

— Într-adevăr, dar acolo am trăit o tristă experiență. La început am vrut să-i fac pe elevii mei să joace după concepțiile mele, repet pur ofensive, dar dacă echipa juca bine și pierdea eram cu toții discreditați și criticați de toată lumea ; în schimb, oricît de rău am fi jucat, dacă cîștigam, toată lumea spunea că am jucat bine deși știam că nu era adevărat. Așadar, rezultatul era cel care prima, calitatea jocului trecînd pe ultimul plan. Fiind nevoit să lucrez împotriva concepțiilor mele despre fotbal, am fost nevoit să renunț și să mă întorc în țară.

— La echipa pe care o antrenați în prezent Spartacus *(n.n. divizia secundă)* ați reușit să vă impuneți concepțiile dv. ?

— Deoarece am schimbat echipa aproape total nu pot afirma deocamdată că am realizat ceea ce doream. Poate și datorită lipsei de valoare a efectivului de care dispun.

— În ce sens evoluează fotbalul ? Nu credeți că anul 1954 a constituit apogeul după care a urmat declinul care poate mai continuă și azi ?

— Într-adevăr așa este. Echipe ca Brazilia, Uruguay, Iugoslavia, R. F. a Germaniei *jucau un fotbal de artă. Următoarele trei campionate mondiale au fost din ce în ce mai puțin valoroase din cauza apariției betonului care a însemnat un regres. Cred că după succesul* Braziliei din Mexic *se va reveni progresiv la un fotbal din ce în ce mai ofensiv, acecsta fiind, oricum, o necesitate.*

— Nimic nu dovedește pînă acum că s-au tras învățăminte în acest sens. Dimpotrivă, sistemele de joc defensiv ocupă un loc tot mai important și în fotbalul brazilian, unde se marchează tot mai puține goluri.

— Într-adevăr așa se petrec lucrurile deși este greu de înțeles. Totuși în unele țări, ca de exemplu în R. F. a Germaniei, *a început să se joace din ce în ce mai ofensiv.*

— Credeți că fotbalul este un sport de viitor ?

— În mod cert, da. Fotbalul se joacă peste tot. El are o arie de dezvoltare din ce în mai mare și mai densă.

Carnet extern

TREPTELE PROFESORATULUI

Problemele instruirii copiilor și juniorilor devin tot mai complexe și mai acute. În toate țările, interesate de asigurarea unui larg și cît mai de timpuriu și eficient instruit rezervor de talente, organizarea activității echipelor de copii și juniori este tratată (pe bună dreptate) la același plan cu aceea a echipelor de performanță. Înțelegem deci și aplaudăm cu atît mai mult și preocuparea federației noastre, lansată de o bună bucată de vreme într-o largă campanie de susținere a vieții echipelor mici, la propriu și la figurat.

Ni se pare însă, tocmai de aceea, util să remarcăm o suită de acțiuni ale unor federații din alte țări, în această direcție. Una dintre ele apare ca foarte importantă, mai cu seamă că ea se semnalează cam în același timp din mai multe țări. Este vorba de asigurarea celor mai potriviți profesori pentru micuții sau foarte tinerii jucători. Federațiile din Anglia, Iugoslavia și Italia — spre exemplu — au decis ca „gradațiile" de antrenori să nu fie acordate decît în funcție de stagiul efectuat de antrenori la echipele de copii și pitici. În Iugoslavia, ca și în Italia, de altfel, comisiile tehnice ale respectivelor foruri de specialitate opinează pentru obligativitatea absolvenților cursurilor de antrenori de a lucra pentru cel puțin doi ani, la echipele de pitici și juniori. Ce se realizează prin aceasta ? Președintele comisiei tehnice a federației italiene, Franco Carraro, o exprimă foarte bine : „Vom avea la aceste echipe cei mai buni executanți, în general jucători care abia au abandonat activitatea de competiție. Iar pe de altă parte, asigurăm din plecare noilor antrenori posibilitatea de a lucra într-adevăr cu un material care cere multă muncă, atenție, mult spirit de sacrificiu." Citatele federații au anunțat că nu vor admite excepții de la regulă, indiferent despre cine va fi vorba.

Găsim că această utilă fixare a treptelor profesoratului în fotbal merită să fie studiată și de forurile noastre. Mai cu seamă că în atîtea cazuri ne-am lovit de trista situație că, la echipele de pitici și juniori, s-au găsit oameni fără calificare sau fără entuziasm și tragere de inimă. Alocînd acestui prețios sector al activității fotbalistice tocmai eșalonul celor mai tineri dintre profesori, aflați chiar la debutul activității lor pedagogice, se realizează un efectiv serviciu ambelor părți.

— ef. i. —